

Chtěli bychom tímto všem velice poděkovat za pomoc materiální a finanční, také modlitební a psychickou podporu během záplav, které postihly naši rodinu, známé a přátele. Dotkly se každého z nás. Zastihly nás nečekaně a nepřípravené.

Je středeční podvečer. Skoro pořád prší. Už to trvá třetí týden. Podrážděná nálada se začíná projevat už i na našem chování. Nic naplat. Nemůže být pořád jen hezky.

Pomalu se chystám, že udělám večeři, vykoupu kluky a půjdu je, tak jako každý den uspat, když v tom zvoní telefon. „Dáško, prosím tě, nemáte doma benzín?“ volá naše známá Iveta z nedalekého města. „Víš, palubní deska mi v poslední době nějak blbne. Jsme kousek před benzinkou. Mysleli jsme, že tam ještě dojedem, ale už nám auto nejede“. „Jasně, my se s Jirkou domluvíme a přijedem,“ slibuji Ivetě pomoc. Ročního synka dávám dolů do přízemí našeho rodinného domu babičce na hlídání. Se starším, pětiletým, jedeme spolu s manželem na blízkou benzinku. Pořád hustě prší. Chvillemi nestíhají stírat stěrače. Potok u cesty už je plný vody, místy až po okraj. „Neboj“, utěšuje mě manžel, „bylo huň, pořád ještě se dá projet“. „Jste hodní, moc jste nám pomohli“, děkuje Iveta, když jsme přijeli s kanystrem. „Ještě se stavíme do Kauflandu a pak vám přivezem to slíbené víno z Jižní Moravy.“

Když přijedeme domů, chci nachystat večeři, ale nějak nejsem schopná. Nervózně chodím po bytě. Píšu Ivetě zprávu, aby v takovém počasí zůstali radši doma. Už ji ale nestačím poslat. Najednou slyším zvonek. Iveta s Pepou už stojí přede dveřmi. „Pojďte dál, akorát jsem vám chtěla napsat, abyste dneska zůstali radši doma, když je venku tak škaredě.“ „No, není nám sice moc dobře, ale když už jsme tu, tak se chvíli zdržíme.“ To ještě oba netušili, že u nás následujících pár dnů už zůstanou.

Sotva si sedáme v obýváku na sedačku, volá babička z přízemí. „Pojďte honem vynášet brambory ze sklepa, valí se tam voda!“ Utíkám dolů podívat se, co se děje. „Div se, co se venku valí za hrůza!“, křičí babička. Hledím z okna a nevěřím vlastním očím. Před domem je metr kalné vody, která se už skrze zavřené dveře tlačí dovnitř. „Pane Bože!“ Utíkám s kluky rychle po schodech nahoru. „Venku je strašná hrůza!“ zděšeně oznamuji našim přátelům. Známi chvilku nechápou co se děje. Při pohledu z okna jim dochází, jak moc je situace vážná. Dávám kluky Pepovi na starost. S Ivetou utíkáme dolů vynášet věci ze sklepa nahoru. Brzy nám je však oběma jasné, že voda stoupá tak rychle, že jakékoliv zachraňování čehokoliv je v podstatě zbytečné. Manžel pobíhá zmateně kolem. Babička má starost o dědu. S Ivetou utíkáme zpátky nahoru. Kluci brečí, jsou vystrašení. Jdeme k oknu podívat se na tu zkázu. Venku už plave všechno. Klády, stromy i auta. Svírá se nám hrdlo úzkostí. Najednou, jako když do mě uhoď. „Kde je babička?!? Musíme honem pro babičku. Jonášku, ty tu zůstaneš! Já jdu s Adámkem pro babičku“, přikazuji staršímu synovi. „Počkej, Dáško, já jdu s tebou“, otáčí se ke mně Iveta. Utíkáme rychle ke schodům. V chodbě v přízemí už je metr a půl kalné vody. Plavou dveře, nábytek, všude strašný hukot. „Mami, jsi tam?“, křičím do běsnící se vody. „Haló, slyšíte mě?“ zkouší to znovu Iveta. Nic, jen hučící voda. „Počkejte tu, Dáško, já jdu pro ni“, rozhoduje se rychle Iveta. „Pane Bože, ať je živá. Prosím tě, ať je živá“, modlím se a tisknu přitom k sobě malého synka. Po chvíli už Iveta mamku táhne. Nad hlavou drží tašku. V ní má jen doklady a pár léků na silné astma. Vše, co stačila zachránit. Proud vody ji znemožnil otevřít dveře, aby se mohla sama zachránit. Sláva! Zvládli to! Ulevilo se mi. Jdu jim po schodech do vody naproti. Podávám mamce ruku, v druhé křečovitě svírám syna. Taktak, že se nenamočil i on. Táhnou je z vody ven. Rychle sháním suché oblečení. Utíkáme znova k oknu. Venku je manžel i s dědou. „Utíkejte na kopec“, křičíme na ně. Manžel se drží okapu protější hospodářské budovy. Pod ním se valí proud vody. „Drž se té rýny“, křičím na něj z okna. „Pane Bože, ať ho proud nestrhne, prosím tě, jen ať ho to nestrhne.“ Naštěstí se mu podařilo brzy vyškrábat se nahoru a dostat se jakžtakž do bezpečí. Teď už jen stojíme a díváme se. Najednou vidím, že dřevěná bouda plná náradí je pryč. Míchačka, přívěs k autu, králíkárna i s králíky, skleník, dřevo naštipané na zimu...vše mizí někde v nenávratnu. Už není vidět ani cesta před domem. Všude kolem běsní šílená řeka.

„Mami, podívej, jahůdky. Už nebudeme mít jahůdky. A kolo, moje kolo! Už nebudu jezdit na kole“, stékají synovi slzy po tváři. „Mami, já se bojím. Já nechci jít zítra do školky“. „Neboj se, Jonášku, neplač. Pán Bůh je tu s námi.“ Jak v této chvíli potěšit malé dítě? Najednou vidíme naše auto, které proud vody vynesl ze zavřené garáže. Zastavilo se na betonovém sloupku, kde ještě před chvílí stála zahrádka. „Podívej se, naše auto!“ Iveta s Pepou se jen smutně dívají. Kdepak je asi to jejich, kterým před chvílí přijeli?

Nevím, kde se najednou ještě ve mě bere ta síla po tom všem, co jsme prožili. Jdu ale pro fotoaparát a dělám s dětmi, přitisknutými na rukách, z oken snímky.

„Dáško, podívej, voda už klesá“, sděluje s nadějí v hlase Iveta. Po dvou hodinách hrůzy voda pomalu opadá. Náhle však nejde proud, nefunguje plyn. Nikam se nelze dovolat. Zmateně hledáme baterky a svíčky. V tom přichází zdrcený manžel s dědou. Scházíme se všichni v našem bytě v kuchyni u stolu. Co se to s námi stalo? Pane Bože, co se to jen stalo? Nikdo už pomalu není schopen slova. Je skoro půlnoc. Děti mi klimbají na rukách. Náhle je Pepa zděšený: „Nemám léky proti rakovině. Bez nich a bez auta jsem odepsaný“. V tu chvíli je mu jasné, že i jejich dům stojící o kilometr níž musí být také zaplaven. Je vidět, jak přemáhá bolest. Snad to do rána nějak vydrží.

Za pár hodin svítá. Jen málokdo byl schopen usnout, vše se zdá být jak zlý sen. Až teď je vidět řádní běsnícího živlu. Tam, kde ještě včera žili spokojeně prarodiče, je nyní všude po kotníky bláta. Veškerý nábytek je všelijak zaklíněný do sebe. Na stěnách jehličí, hlína, mravenci a brouci, sem tam i nějaký slimák. Všude je cítit hnilobný zápach.

Tam, kde si ještě včera na dvorku kluci hráli, jsou teď metrové díry. Tam, kde jsme naproti domu ještě včera chodili po pěší lávce přes relativně klidný potok, je nyní jen hromada železa. Cesty jsou podemleté, mosty zničené, svahy sjeté, některé domy částečně zbořené. Vesnice vypadá místy jak po válce. Apokalypsa... Hladina vody v potoce se během deseti minut zvedla o 4,5 metru. Smetla vše, co jí stálo v cestě. Navíc znovu prší. Meteorologové hlásí další přívalové deště. Všechny nás mrazí co, bude dál. Jsme nevyspalí, unavení, vyčerpaní, zato však živí a zdraví.

Týden po záplavách se dozvídáme smutnou zprávu. Pepa, bývalý vojenský pilot ve svých šestačtyřiceti letech náhle umírá. Ne však na rakovinu, ale na infekci v důsledku záplav, s níž si jeho oslabené tělo již nedokázalo poradit.

Životice u Nového Jičína, 24.6.2009

Dagmar Čípová (roz. Kucová)

